

Передплата

«РУСЛАНА» вносить:
в Австрії:

за цілий рік . . . 30 кор.
у пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
а місяць . . . 1-70 кор.

За границю:

цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . . . 8 рублів
або 18 франків

Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАН

«Бареш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш мплота і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділі і руских свят
о 5½ год. пополудня.

Редакція, адміністрація і
експедиція «Руслана» під
ч. 1. пл. Дембровського (Хорун-
щини). Експедиція місцева
в Агенції Соколовського в
пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає слідше
на попереднє застереженє.—
Рекламації неопечатаніє
вільні від порта.— Оголо-
шеня звичайні приймають
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надісланім» 40 с.
від стрічки. Подяки і при-
ватні доносеня по 30 сот.
від стрічки.

Задачі християнської суспільності а передовім духовенстві в суспільно-політичній справі.

Останні вибори до державної ради і їх вислід показали, що настигла крайна пора взяти ся з цілою рішучістю до соціально-політичної справи, щоби приготувати ві чолагоду, на основі християнській а не соціально-демократичній. До сего покликані не лише всі вірні християнської Церкви, але передовім повинно прийняти ся сеї роботи духовенство. Поки ще висловимо свої гадки в сій справі і вкажемо, як повинна брати ся наша руска суспільність до сеї роботи, подамо тут цінний реферат оповіщений недавно в «Низі» о. Епіфанія Роздольського п. з.:

Квестія соціально-політична і становище духовенства зглядом неї.

Ніхто не заперечить, що невходячи в підстави і причини лиха, відносини суспільні потребують направи, положене суспільне широких мас вимагає скорих далекосягаючих реформ. І поволі загально зачинає перемагати у суспільності то пересвідченє, що еґоїстична борба о екзистенцію, не обмежена жадними законами, веде до цілковитого занепаду цілої суспільності. «Модерні» держави мусіли також вступити на дорогу суспільних реформ. Однак дуже часто буває так, що то, що зовуть «реформою», в по більшій часті мацанє в темноті, в ваганє від одної половичности до другої. «Реформам» тим бракує позитивної, теоретичної підстави, а з неясного пункту видження повстає і неясне, непевне поступованє в практиці. Ми, віруючі християни, переконані, що тільки в науці Христовій можна знайти правдиву підставу для соціального і суспільного життя людскости. Доки не наступить відродженє життя християнського, доки всі реформи суспільні, хотьби і найлучші, не много принесуть хісна.

Многі держави кинули ся до реформ не ддятого, щоби узнавали їх слушність і конечність, але під напором соціал-демократизму в надії, що через реформи відберуть єму ґрунт з під ніг. Нераз діяло ся на відворот; через вимушені реформи додавали блеску соціалістичній організації. Се вже в «Fluch der bösen Tat». Нинішні держави, оперті на засадах плиткого лібералізму, консеквентно причиняли ся до розширення соціалізму; соціалізм, ся дитина «лібералізму», гроить тепер зруйнованєм не тільки теш-

рішного ладу суспільного, але і цілковитим зруйнованєм теперішних держав. Бо ціли остаточно соціалізму ясні: на державнім ґрунті: республіка на найширшій демократичній підставі, на поли господарства: комунізм, а властиво перехід всіх средств праці на власність держави, на поли реліґійнім: атеїзм.

Останніми часами соціалізм виходить поза своє властиве огнище: фабрику і робітника фабричного і старає ся заразити своєю пропаґандою села і малі місточки. Не всюди тішить ся успіхами, але певно не дасть відстрашити ся якиминьбудь перешкодами. Змінєє після потреби епосіб борби, і тихо, підступно, не всюди відкриваючи свої послідні ціли, приготвляє ґрунт під свої засіви. Самою суперечкою словною, самим збиванєм теорій соціалістичних не усуне ся сеї квестії. Треба много, дуже много праці, щоби усунути ґрунт догідний під засіви соціалістичні.

Переважна участь в сій праці припадає на долю Церкви і ві служителів. Хотів би я відповісти на питання: яка, в яких напрямках праця чекає св'ященника в борбі з соціалізмом?

Наперед однак варто пошукати відповіді на кілька вступних питань, котрі мимоволі насувають ся.

1. Чи соціалізм віднесе коли побіду?
2. Хто має підняти ся борби з соціалізмом?
3. Як вести ту борбу?

Чи соціалізм побідить? Ріжно на то питанє можна відповісти. Если розумієм побіду в тім змислі, що єго принципи тревало запанують на св'іті, що сотворять нові, тревалі відносини суспільні, оперті на засадах соціалізму, то се неможливе. Засади соціалістичні за много мають суперечности, занадто противні природі людській і природі в загалі. В зароді своїм є партия соціалістична неґативною, руйнуючою; нічо сильного, тревалого сотворити не потрафить. Але не треба бути пророком, аби сказати: Як пропаґанда соціалістична не подибає противника гідного, як справа соціална не зверне на справедливу дорогу поладнаня суспільних відносин і обмеженя визиску слабшого через сильнішого, то побідить соціалізм, хотьби не всюди і не тревало, то всеж бодай в деяких місцевостях переходово, і принесє людскости необчислимі спустошеня під материяльним, моральним і душевним зглядом.

Борби з соціалізмом повинні підняти ся держава і церков. Держава в своїм власнім інтересі, але не через полі-

ційні обмеженя, не через виїмкові уста-ви протисоціалістичні, але через основні реформи. Ті реформи повинні наступати скоро, повинні обіймати всі поля суспільних відносин, повинні бути оперті на якийсь ґрунт — йти після певного ясного пляну — зірвати цілковито з плитким лібералізмом.

Ніхто однак не заперечить, що церков в першій мірі може ставити чоло пагубним впливам соціалістів. Соціалізм се вже нині не партия тільки, се виразне віроісповіданє, се секта, се реліґія атеїстичних мас. Ліберальна держава через непокликану і несправедливу опіку над Церквою хотіла розширити свій вплив, але тимчасом вціпила трутину в кров своїх народів, і позбавила Церков впливу на серця людські. Понеже однак чоловік все мусить мати якусь реліґію, якусь віру, то соціалізм яко такий став реліґією атеїстичних робітників. Ма у еґ пише в своїм ділі: Emancipationskampf: Не сама релятивно значна нужда четвертого стану завела єго під червоний прапор, як се звичайно говорять соціалісти. Ще більше зділала се порожнеча і пустиня в серцях робітників, котрі через реліґію не були повно і цілковито огріті; та порожнеча робить в їх серцях місце для нової реліґії — соціалізму. Ясною проте річю, що в борбі з соціалізмом буде рішати вірність і тревалість християнського успособленя і правдива теплота християнського життя внутренного. Правдивий християнин-католик ніколи не може бути соціал-демократом!

Борбу мусить ся вести практично. Напрям соціалізму єсть практичний, поборювати єго треба практично, реальною працею. Самі теоретичні розправи не можуть бути цілковито виключені, але они яко средства відстрапаючі, скоро зужують ся і тратять цілковито на вартости без праці практичної, реальної. Дальший похід соціалізму може бути здержаний тільки через правдиве, радикальне поліпшенє соціальних відносин старого ладу суспільного. О ті реформи мусить подбати держава і ціла суспільність. Але напевно можемо сказати, що і найлучші закони суспільні, найлучші реформи не заведуть далеко, если не знайдуть в суспільності і в органах державних свідних виконавців. Ми самі на собі досьвідчаємо, що н. пр наша конституція инакше виглядає на папері, а инакше в практиці. А кождий признаєть, що на жаднім поли не витворює ся тільки спосібности до надужить, як на поли соціалістичні. Отже і тут без практичного, да-

леко сягаючого впливу Церкви і релігійних переконань не далеко заїдемо.

Думаю, що тими вступними увагами досить ясно определено переважний вплив Церкви на поладнане суспільних противностей і на можливе затримане побідного походу соціалізму. Тепер перейдім до ближшого визначення задачі сьвященика в сій справі.

(Дальше буде).

Вивласнене Поляків.

Пруске правительство, бажаючи зміцнити німецький елемент у східних провінціях, замешканих Поляками, рішило ся на остаточне, радикальне средство: примусового вивласнення. Дотеперішні способи обмеження зросту польського, особливо рілляного населення, була діяльність колонізаційної комісії і заказ побудованя без призову тойж комісії, яка «зі згляду на інтереси німецькості» може не дозволити будувати ся кождому Полякови на своїм власнім ґрунті. Однак всі ті способи не помагали, а властиво ділали надто помало і неслідно. Ощадностию і пильностию Поляки вдержують конкуренцію з німецькими колоністами, а воліють радше переплатити землю, як випустити її зі своїх рук, пятнуючи кождого, що важить ся продати рідний заґін колонізаційній комісії, зрадником-запроданцем.

Дійшло було до того, що статистика виказувала, що більше переходило землі з німецьких рук у польські, тим комісія колонізаційна викупила від польських земельних властителів. Тож пруский сойм ухвалив закон, що німецька земля може перейти тільки в німецькі руки. Та коли в наслідок сего діяльність колонізаційної комісії з конечности зменшила ся, не маючи до закупна польських земель, а парцелюючи тільки між німецьких колоністів землю, закуплену від німецьких юнкерів, а надто, нівелюючи німецьку більшу посілість, стала сама шкодити своїй цілі, — тоді виринув проєкт насильного вивласнюваня польських дідичів.

Сей проєкт мають внести вже сей осени в прускім соймі, як се потверджує Köln. Volksztg. Однак про ближші подробиці его не зраджує ся в нічим правительством. Однак є правдоподібним, що в такій брутальній формі оно не відважить ся внести той антипольський проєкт, бо не узискало би для него більшости. Передовсім німецькі консерватисти, які складають ся переважно з властителів більшої посілости, не допустили би до такого небезпечного для них прецеденсу, бо раз зрушивши основне право незайманости приватної власности, соціалісти моглиб звернути відтак сей процес і против німецьких більших властителів. Правительственный проєкт ограничить ся тому до застереження колонізаційній комісії права первокупна при всіх земельних трансакціях зі згляду на вимоги підпираня німецькості у східних провінціях. Мимо загальної форми закона, розуміє ся, що комісія колонізаційна буде робити з него ужиток

тільки при продажах землі межі Поляками.

Польські дневники потішають ся, що в Познаньщині сей привілей первокупна колонізаційної комісії не вплине на зменшене області польських властителів, які будуть вистерігати ся всяких земельних трансакцій, а тільки спричинить, при ограниченю дальшого побільшованя земельної власности, зріст польського середного стану по містах. Натомість те нове право уважають за несумнівне народне нещастє в Західних Прусах, на Кашубах, Вармії і Мазурах, де будучність польського елементу лежала передовсім в розширеню земельної власности, а еміґрація до міст має переважно за наслідок знімчене, коли не в першім, то в другім поколіню. Для тих вже тепер загрожених Німеччиною сторін новий антипольський проєкт творить майже непобориму небезпеку цілковитого винародовленя.

Борба з Бісурменами.

В болгарскім і сербскім народі, які найдовше стогнали і почасти єще находять ся під турецким ярмом, є борба з бісурменами такою традиційною сьвятостию, що її не зможуть зупинити ані зміна новіших обставин, ані дипломатика європейських держав, ані навіть ті реформи, які вже запроваджено в македонській жандармерії і судівництві. Обі національні держави Болгарія і Сербія бодай офіційально заховують вимоги мира, хотяй їх горожани обильно підпирають воюючих юнаків в сусідній Македонії, а часто дають їм захист на своїй території. Однак там, в Македонії, се чисте пекло, в яким ні на хвилю не вгасав морд і підпал, підступна засідка і підле скритоубийство. Часами приходять до більших оружних розправ і про таку одну, зведену останними днями турецким війском з болгарскими та сербскими ватагами доносить власне Polit. Correspondenz з автентичного жерела.

В селі Нікодім округа Велес в Македонії зєднали ся окружні ватаги з Велеса і Перлепу зі сьвіжо прибувшою дружиною Івана Наумова. Там зібрали ся они на нараду над становиском, яке мали би заняти супротив вештаючих ся по околиці сербских дружин. Депутация селян з Поменова, яка сприяла Сербам, запросила болгарских провідників на конференцію з шефом сербської дружини Геліґором, який перебував в Поменові. Однак се був підступ, який мав на цілі видати Туркам болгарских ватажків-гомітаджіів. Тож ледви запрошені явили ся в товаристві 50 людей зі свого табора на границі села Паменово, привитали їх турецкі вояки карабіновою сальвою. Однак по короткій перестрілці Болгарам удало ся повернути до села Нікодим.

Того самого дня Турки розбили сербські дружини під проводом Гліґора і Бабунского. Підчас борби Сербів з Турками зайшла тих останних з заду болгарска ватага Івана Наумова в силі 60 людей. Мимо загадочної засідки в Поменові, Болгари прийшли в поміч Сер-

бам, напіраючи на Турків з цілою силою. Однак сьвіжі турецкі відділи зайшли Наумова з обох крил і тепер почала ся люта убийча борба, яка вирядивши богато шкоди по обох сторонах, тривала аж до смерку. Болгарским недобиткам удало ся втічи під ослоною ночи. Оставили на полю битви 73 поляглих; турецкі страти обчислюють Болгари на 300 людей. Була се найбільша перепалка, яку мали до тепер болгарські партизанти з турецким війском.

Доля наших еміґрантів.

(Конець.)

Найважнійші дезідерати еміґраційної анкети можна зібрати в слідуючих постулятах:

1. Публичні бюро посередництва праці, які тепер існують, належить уважати добродійними інституціями, їх як найенергійніше ширити і там, де они є, не давати концесий ніяким приватним агентам. В Галичині, де сезонна еміґрація відбуває ся в великих масах, повинно залежати допущенє заводових людей до вербованя зарібників від концесії і кавції.

2. Число консулятів в Америці і Німеччині належить значно збільшити особливо там, де є значнійше число австрійских підданих. В кождім консуляті мусить найменше оден урядник уміти настілько мову еміґрантів, щоби міг з ними порозуміти ся. Що потрафить перший ліпший агент, се мусить потрафити держава!

3. Війскові приписи належить на взір італійского закона змодифікувати корисно для еміґрантів.

Автор сего відчиту додає ще чотири постуляти, переочені анкетною, які належить поставити рядом з тамтими, а то:

4. Допущенє існуючих повітових і громадских комітетів до охорони еміґрантів на взір італійского закона в цілі контролі краєвих і заграничних „темних індивідуів“ (корабельних агентів, баришівників, лихварів, коршмарів, задаткових кас), чого краєве і центральне правительством рішучо не є в стані виповнити.

5. Концесионовані бюро обміни гроший під державною контролею у всіх збірних стациях на границях держави і в Тriaсті. Се можливе, бо се ограничить ся тільки до контролі чужих валют.

6. Закладанє і ширенє шкіл, часописий, церков, бюр посередництва праці і товариства правної охорони австрійских підданих за границею зі сторони держави і поодиноких коронних країв, на взір італійского і німецького правительства.

7. Підпомаганє і ширенє австрійского »Rafaelverein« і перетворенє его на взір заложеного єпископом Бономелі »Opera di assistenza degli Operai italiani«.

З огляду на 1/4 мільона щорічних австрійских еміґрантів не можна сего довше зволікати. Дотеперішні відносини

негідні великодержавного становища Австрії і девізи: *Justitia fundamentum regni tui*. Маємо надію, що в новій державній раді правительству й народне заступництво буде вважати своєю першою і найважливішою задачею, дати бідним емігрантам належну опіку і охорону, і затіснити між родинним краєм а емігрантами звязь, на жаль, тепер дуже слабу.

Кінець Кореї.

Корея, як окрема держава, перестала існувати. Корейський цїсар опущений всіми європейськими державами, зданий на ласку і неласку Японців мусів абдикувати і здати цїлий заряд краю в руки Японців. В наслідок нової конвенції з Японією, яку по короткім опорі мусїла підписати династія, Корея стала нічим більше, як японською провінцією. Сім артикулів сеї конвенції постановляє: 1) Корейська адміністрація до певного степеня підлягає управі японського генерального резидента. 2) Видаванє законів і розпоряджень та поладжуванє державних справ підпадає апробатї ген. резидента. 3) Так само підлягає єго призволеню іменованє всіх висших відічальних урядів. 4) Уряди при корейськїм правительствї можуть діставатися тільки особам, понертим ген. резидентом. 5) Справи політичні будуть відділені під судівництва. 6) Заграничних прислуг Корея може зажадати тільки за згодою ген. резидента. 7) Арт. 1 конвенції з 1904 р. про устанавленє прибічної ради скарбової зносить ся.

Зразу хотїв корейський нарід реагувати против сего замаху стану, підніс ся в Сеулю до отвертого бунту, а також на провінції заатакував японські уладженя і підприємства, однак брак організації з одної сторони, а карма сила японської армії з другої утихомирили скоро розбурхані уми і Корейці повернули знов до свого півсоняного, безжурного ествованя серед багатой корейської природи, здаючи свою судьбу в руки метких, підприємчивих та інтелігентних Японців.

В розмові з одним з англійських дневників віцеграф Гаяші, висланий з японським війском для усмирення Кореї заявив, що нова японсько-корейська умова містить в собі цілу японську програму в Кореї. „Моя задача, сказав Гаяші, вже тепер покінчена. Першим ко-

раблем вертаю до Японії, оставляючи дальший провід справами марграфови Ітові. Услїва, поставлені новою умовою не були передвиджені при обвяту протекторату над Кореєю з р. 1905. Корейська депутація в Гаї не мала поважнїшого значіння, однак вказала на доконечність уважного слїдження кожного руху корейського престолоа. Умова вдовольить всіх Японців, бо положила кінець неможливій ситуації. Цїсар був деспотом, дбав тільки про визиск свого народу. Тепер власть цїсарська вже не існує і нарід може сам собою правити“.

Очевидно, що так рожево оно на ділі не є, як представляє японський паціфікатар. Останки власти корейського цїсаря були не так Корейцям утяжливими, як для Японців недогідними, які бажали без жадних перешкід експлуатувати незмірні багатства сеї країни, а теперїшна „самоуправа“ Корейців буде стояти під беззглядною і самолюбною кормигою жовтих „Британців Сходу“.

Просимо відновити передплату.

Новинки

— **Календар.** В п'ятницю: руско-кат.: Ілїї прор.; римо-кат.: Пр. Д. М. Ангел. — В суботу: руско-кат.: Симеона юрод.; римо-кат.: Знайд. с. Стеф.

— **Віче за заложенєм гімназї в Жовкві.** Дня 28. с. м. відбуло ся в Жовкві віче в справі заложеня рускої гімназї в Жовкві, на яким ухвалено крім жаданя рускої гімназї в Жовкві, також рівного трактованя шкіл руских і польских. По шкільних резолюціях висказало погорду пос. Маркову за московську промову в парламентї.

— **Відпустки з війска на час жнив.** Перед тижнем виїхало зі Львова кілька партій увільнених з війска жовнірів на час жнив, на 10 до 14 днів.

— **Розкопки могили князя Святослава.** „Над річкою, над Опором долина зацвила — біля річки на долині самотна могила“ — каже поет. Про сїю могилу згадує і Фридрих Паппе в своїй монографії „Skole i Tucholszczyzna“. І історія України-Руси і традиція, живуча до нинї в устах Веховинців, говорять про утечу нещасного молоденького князя Святослава

перед кровожадним братоубийником Ярополком, що зі своїми комонниками гнав ся аж в ті сторони в першїй половинї 11. віку, а дїгнавши Святослава десь над Опором, убив брата і єго дружину. Старці вказували на кілька могил, положених між будкою залізничною ч. 25 а залізничним мостом на Опорі (перед Гребеновом) а крім того показували ще дальші дві могили, положені над Опором. Заходом радника і начальника суду в Сколім, п. Льва Левицкого, позволив скільський скарб на вирубанє лїса і розкопанє могил а мавїть придав кількадесят робітників потрібних до розкопок. Розкопки переведено в днях 24, 25 і 26. липня с. р. під доглядом знаного історика і дослідника нашої старини професора черноведкого університету д-ра Володимира Мильковича. Однак сї розкопки не навели на ніякий слїд, який вказував би на місце, де спочили тлінні останки нещасного князя, чи то єго дружини. Ніяк не є могилою горби, положені коло залізничного шляху, бо є вони доволї недавним насипом. Але на могилу Святослава не наводять і два другї підвисшеня, що являють ся радше оборонним валом і лежать над самим Опором. Проф. Милькович в товаристві радника Левицкого перешукує, перебуваючи тут на студиях, дальше околицю здвож ріки Опора за сею могилою, щоби відкрити давний памятник нашої глибокої старини та кровавой княжої слави, і може при помочи людей, одушевлених для нашої бувальщини, ті заходи доведуть до пожаданої ціли. („Дїло“)

— **П. Король перед виборцями.** Посол Король скликав на день 29. липня довірочні збори до Жовкви, аби запитати їх про погляд на справу належаня до руского клубу. На збори були запрошені найрїшнїши москвофіли-святенники і селяни, яких настроено ворожо проти пос. Короля. Предсідателем зборів, що числили 80 учасників, вибрано о. Долошицкого з Добрусина. Він отвираючи наради, висказав пос. Королью свої спочуваня з приводу зневаги, нанесеної єму на памятных кацапских зборах у Львові. Потім забрав голос пос. Король і заявив, що скликав ті збори своїх виборців на то, аби порадити ся, що має робити, чи виступити з руского клубу, чи в нїм лишити ся. Зараз зголосило ся кільканайцять мужиків і жадали від пос. Короля, щоби виступив з руского клубу і разом з прочими посламосквофілами утворив осібний „руський“ клуб, який має називати ся по німецьки „russisch“. На се заявив др. Король рішучо, що до такого клубу не вступить, що він, др. Король, Росіянином ніколи не був, а лишити ся до смерти Русином, і яко посол разом з

Матеріяли до історії зносин Галичан з Буковинцями.

Ч. 45.

Лист Осипа Барвінського до Із. Воробкевича.

Львівъ 31. Мая (12. Червня) 1867.

(Дальше.)

Кажуть такожъ: Кониський, що бувъ въ Якуцку чи десь на вигнаню — утікъ — хто знає чи не опинить ся де въ Австрїї — и вінъ не пожалує своєхъ праць для нашої „Правди“.

Нинї має „Правда“ 300 пренумерантівъ, отже добра надія, що и на другий рікъ буде если не більше, то певно не менше. Роблю тебе уважнимъ на статію „Правди“: „Народня філософія Згарського“, що въ 7 числі вже починає ся печатати. Для тебе вона дуже важна тимъ більше, що ти не мавъ спосібности добре пізнати понятя нашого народу о всімъ — а тамъ власне викладаєся на підставі приповідокъ.

Кланяєтця Тодї ціла громада и поздоровляє Тебе щиримъ козацькимъ привітомъ — здоровъ бувъ — Олекса и я тожъ — цілую

тебе щиро по сто разъ и остаюсь твоємъ щиримъ другомъ братомъ

Осипъ.

Р. S. Листъ твій зъ поезіями Кониського метрумъ писанї — Олекса діставъ.

III.

Єще кілька слівъ.

Друже мій незабутній!

Вчера довелось мнї випадково прочитати „Галичанина“, що Дідицький поври „Слові“ видає. Тамъ дивлюсь, твоя поезія „Гетьманъ Наливайко“ и самъ собі невіру, щоби то була твоя поезія, бо знаю я Твій складъ у поезіяхъ Твоєхъ, знаю я твої мисли у поезіяхъ твоїхъ — вони дуже суть невинні, дуже поетичні; а ту читаю я неконче красну гадку, де поетъ описовий майже смієся зъ польского нещастя, роблячи малу вспомянку при кінци о Сибїрі, де нинїшні поляки спокують свої грїхи историчні. Недумаю я и ніколи припустити неможу, щоби Ти, котрий до нинї ще жадною такою плямистою тенденцією свою поетичну душу, свій идеаль — поезію, котрому на серці лежить загально добро цілого чоловіцтва, такою плямистою тенденцією неспіямився — щоби ти кажу нинї мігъ таку поезію написати, дебісь свою втіху надъ нещастємъ другого народа, хотяй

нашого тяжкого ворога виявивъ. Я ніколи того допустити неможу — бо знаю, що ти поетъ люблячий всіхъ людей — и ворогівъ, отже на сміло мушу посуджати, що Дідицький тую тенденцію препогану въ твою поезію улявъ. Тябъ добре зробивъ, якъ би Ти де небудь заявивъ, щоби твоєхъ поезій — або загально всіхъ творівъ непереміняно. У насъ якъ що ся змінєє де у твоєхъ творахъ то лишъ що до язика, виразу, або метрумъ — але ніколи що до тенденції.

Дуже мене торбує, що той Дідицький твої поезїї має. Вінъ їхъ покрутить на своє, якъ покрутивъ оттую въ „Галичанині“. Може ти маєшъ ти поезїї и у себе, щоби добре було, якъ би Ти їхъ намъ приславъ; такі короткі поезїї можу у „Правді“ печатати ся. В 11 або 12 числі Правди має бути зновъ Твоя поезійка, лишъ не знаю певно, чи „вбогий Гнатъ“ чи сеся, що тамъ дівчина зъ березою порівнана. Я хочу зъ твої „Черниці“ хоть оденъ уступъ у „Правді“ помістити — и то виберу що найкрасшїй, — або може „прологъ“, вінъ неконче такъ великий, має въ собі до 100 віршівъ, а може що троха більше. Зъ „Ничая“ треба буде тожъ зъ оденъ уступъ дати въ „Правді“.

(Дальше буде).

Марковом не піде. На сю рішучу заяву д-ра Короля счинив ся між зібраними кацапами страшний крик і серед окликів „ганьба“, „зрадник“, „ізмінник“ всі вийшли з салі. По скінчених зборах переходили через місто гуртки хлопів-кацапів і на адресу д-ра Короля висказували голосно грубі, обидливі слова.

— **Підпали.** В селі Калинові (Kaiserdorf) коло Самбора, заселенім переважно німецькими коловістами, від дня 22. липня с. р. вибухали пожеги майже що дня, рівночасно в кількох місцях і стало в одній порі дня між 4. а 6. год. рано. З огляду, що огні вибухали так часто і кожного разу в середині загород, в сусідних селах настав переполох перед підпалачами. Жандармерія почала слідити, але не довела до нічого. Тоді староство самбірське спровадило зі Львова тайного агента Пшестшельського і поручило ему слідство. Пшестшельський звернув бачність на три обставини: що погорільці були обезпечені високо, позад дійсну вартість, що пожеги вибухали в тій самій порі дня і в той сам спосіб. Тому розпочав він слідство проти самих погорільців. В селі настало проти него велике обуренє, а раз обкидано его камінєм. Тоді староство дало ему 5 жандармів. Пшестшельський зарядив арештоване 12 погорільців, а трем з поміж них підчас судового слідства доказано, що они сами підпалили свої господарства. Підпалачі називають ся К. Юч, І. Гот і І. Торгав. Прочим ще не доказано злочину. Слідство веде радник Ясіновський. Калинівські коловісти вибирають ся гуртом до Німеччини і всьо випродують. А що їх господарства були високо обезпечені, тому сею дорогою хотіли роздобути як найбільше гроша і підпалювали свої будинки. Але замість гроша дістануть тепер вязницю.

— **Вінчаня.** Дня 14. липня відбуло ся в Клебанівці вінчанє п. Осипа Грицяя, укінч. богослова, з п-ною Галею Гриневичівною, а дня 25. липня в Бережанах вінчанє п. Антова Лотвича, укінч. богослова, з п-ною Іванною Сошевицкою.

— **Найбільші європейські тунелі.** Недавно викинчено довгий тунель у Европі, т. зв. Сімплівський, у Швайцарії, довгий на 19.724 метрів. За ним йде другий також швайцарський тунель, по якому проходить залізниця крізь гору Готарда на протязі 14.990 метрів. Третий по черзі — тунель крізь Mont Genis — 12.200 метрів; інші альпійські тунелі не доходять до 10.000 метрів. Великі тунелі ще є на італійськім шляху: Нова-Генуя — 8.260 метрів, та марямпольський в Сицилії — 6.480 метрів. Найдовший на світі тунель є в Америці, в штаті Кольорадо, в яким залізниця проходить на протязі 32.000 метрів. У нас в Галичині є також тунелі. Найдовший з них має бути тунель між Вороненкою а Ясенюм на границі Галичини і Угорщини. Довготи его не знаємо. На тім самім залізничім шляху є також два малі тунелі межі Яремчем а Микуличином. Перший з них лежить на межі сіл Яремче і Ямне і є довгий на 524 метрів, другий перед самим Микуличином довгий на 224 м. Велике число недовгих впрочім тунелів є на новім шляху залізничі Самбір-Ужок.

Опозістки.

— **Дальший репертуар руского народного театру в Белзі.** Саля „Народного дому“. Початок 8. вечером. Білети продає торговля ч. Окниша.

В суботу 3. серпня «Барон циганів» опера в 3 діях Штрауса.

В неділю 4. серпня «Маруся Богуславка» історична драма зі співами М. Старицького.

Ві вторник 6. серпня послідне представлєє «Катерина» опера в 3 діях Аркаса.

— **В Свидові коло Глустого** відіграють члени Читальні «Просвіти» дня 4. с. м. о 8. год. вечер 3-актову комедію Цеглинського п. з. «Ворожбит».

— **В Турці над Стрийом** відбуде ся дня 4. с. м. фестин з фантовою люттерією. Дохід призначений на будову церкви.

— **В Лісниках коло Бережан** буде віче під голім небом дня 18. с. м. о 3. год. По вічу вправи «Січній» і «Соколів» та забави для молодіжи.

— **В Кропивнику коло Калуша** відбуде ся дня 11. с. м. о 2. год. віче в городі Мих. Панькова, а в разі непогоди в громадській канцелярії.

— **В Мокротині коло Жовкви** відбуде ся дня 4. с. м. о 5. год. віче в читальні. Дневний порядок: 1) Справа залсження рускої гімназії в Жовкві. 2) Що зробив руский парламентарний клуб. 3) Вільні внесєвля.

— **Машинові шлюсарі,** котрі можуть виказати ся свідощтвами щонайменше однорічної практики яко монтери у фабриках машин або монтівнях, також в варштатах ц. к. залізниць державних, можуть бути прийаті яко палачі при машинах в окрузі ц. к. дирекції залізниць у Львові. Ті, котрі старають ся о прийатє, мають виказати ся знанєм язика краєвого і свідощтвом укінчення школи промислової, мусять бути сильної будови тіла, мати добрий взір і слух, бо коротко і слабо видячі і ті, що зле розпізнають барви і але чують, не будуть прийаті. Поданя відновідно остемпльовані треба вносити до ц. к. дирекції залізниць держ. у Львові до дня 15. серпня 1907.

Наука, штука, література.

— **Нове українське видавництво «Дзвін».** Група українських письменників, що доси не могла з ріжних причин широко користуватись існуючими українськими видавництвами, засновує у Києві нове видавництво «Дзвін», яке має на меті розвинути широку діяльність. В першу чергу нове видавництво має випустити ряд збірників, на сторінках яких будуть містити ся твори з красного письменства, літературна критика, наукові статі та публіцистика. Не будучи справою якоїсь партії, видавництво «Дзвін» містити ме на своїх сторінках твори, що стоять муь на ґрунті інтересів працюючих і творчих сил громадянства. Маючи на увазі згуртувати українських письменників, видавництво «Дзвін» доси одержало згоду слідуючих письменників: Г. Байраченка, В. Винниченка (Деде), М. Ганкевича, Л. Ганкевича, М. Гехтера, А. Леука, М. Коцюбинського, Олєся, Лєсі Українки, Ів. Личка, М. Лозинського, П. Понятенка, Д. Пічаньського, Д. Старосольського, В. Степанківського. В справах видавництва можна звертати ся по адресі: Київ, М.-Благовіщівська. д. 96, кв. 24. М. П. Радіоновій. За редакцію відповідають: В. Винниченко, Ів. Личко, П. Понятенко.

Телеграми

в дня 1. серпня 1907.

Петербург. Нині рано виїхав цар в подорож на Балтійське море, де стрітить ся з німецьким цісарем.

Будапешт. Вчєра помер ту соймовий посол, гр. Стефан Каролій.

Сеуль. Вчєра видано приказ, розпущєня всего корейского війска до дому.

НАРОДНА ГОСТИННИЦЯ

Готель, реставрація і каварня — ріг ул. Сикстускої і Косцюшка у Львові.

Приїхали дня 31. липня: о. Мих. Олекшин з Суховолі, о. Григ. Паньчишин з Гологір, Ів. Дичка з Кутногори (Kuttenberg.) Лев Чачковський з Відня, Ер. Мазуркевич з Долини, Як. Тишовницький з Довголуки, Зах Скварко з Мостиск, о. Ол. Голінатий з Шельпак, Володимира Радзкевич з Вишенки, о. Джулинський з Лашина, Мар. Короликова з Устя зел., Нот. Яримович з Підгаєць, о. Йос. Долошицький з Добрусина.

CORIJ Житку можна набувати в „Соціалістичнім базарі“ у Львові і паперці і у всіх торговлях вкраю.

Colosseum

в пасажи Германів

при ул. Соняшній у Львові.

Нова сензацийна програма.

від 1. до 15. серпня 1907.

Щоденно о год. 8. вечер представленє. В неділі і свята 2 представлєня о 4. год. попол. і о 8. год. вечером. Що п'ятниці High-Life представленє. Білети вчасніше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

Всілякі КУПОНИ

вильосовані цінні папері

виплачує без потрученя провізії або коптів

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц

БАНКУ

Гіпотечного

ЛЬОТЕРІЯ КАРЛЬСБАДСКА

2 тягненя без доплати, 2.164 виграних

Головна виграна

100.000

корон готівкою.

Перше тягненє вже 6. серпня 1907 р.

Ціна льосу і корона

6 льосів лише 5 корон 50 сотиків, 11 льосів лише 10 корон поручають контори виміни, трафіки і т. д. (1—5)

Почтові поручєня: Контора виміни Братів Айбеншці (Eibenschütz) в Кракові.